

Una homilia de Mossèn Geis

per Fidel

No recordo per quin atzar un dia de cap d'any (ara deu fer-ne dos o tres), la muller i jo vàrem anar a oïr missa a l'Arxiprestal de Sant Feliu, a les nou del matí. La concurrència de fidels era escassa: potser no arribava a la vintena de persones, escampades per aquella vasta nau. Sonà la campana, i Mossèn Geis, mestre meu i amic, sortí a celebrar-la.

Arribà el moment de l'homilia, que el celebrant digué amb aquella veu sempre igual, sense efectismes, tal com ens tenim acostumats a escoltar-lo; amb aquell català correctíssim i planer al mateix temps. Recordo encara com em va impressionar d'una manera especial. Explicà que nosaltres els catalans, som un poble que no ha tingut d'esperar que l'Església dediqués una festa a commemorar la Maternitat de la Mare de Déu, que es celebra en aquell dia; perquè la nostra manera ancestral d'anomenar-la i d'invocar-la sempre ha estat esmentant la seva gloriosa Maternitat. Les nostres advocacions marianes han estat i són Mare de Déu de Montserrat, la Mare de Déu de Núria, la Mare de Déu del Roser, la Mare de Déu de... fins a una llista inacabable; i que amb una simplicitat que excusa i perdona la falla semàntica, que no ho és d'ortodòxia, diem que celebrem la festa de les Marededeus trobades...

Era una pura delícia, escoltar-lo; perquè de la manera més simple, amb una difícil facilitat ens feia conscients d'una manera de fer i de dir que per nosaltres és entranyable. Aquestes formes de pre-

dicar tan simples, com la del nostre Mossèn Geis, ens arriben al cor i a la ment amb una intensitat que no ho fan les paraules més altisonants i abstruses.

Mai més no he oblidat aquella homilia; i una vegada que vaig llegir en una revista francesa dedicada a temes bíblics, que els pobles de l'Europa occidental havien adoptat la denominació usual de les advocacions de Santa Maria sense esmentar la seva Maternitat, com Nôtre Dame, o Nuestra Señora, o Virgen, o Madonna; i recordant aquella homilia vaig escriure al seu autor informant-lo que nosaltres, de sempre i encara, l'anomenem Mare de Déu; i li vaig incloure uns quants exemplars de "Goigs" de diverses advocacions (també de "Lourdes"), corroborant la meua informació. Naturalment, no vaig tenir resposta. Era un fet viu que no es podia contradir. I Mossèn Geis ho ha deixat escrit, també, en el seu darrer llibre (1), aparegut pocs dies abans del seu traspass.

Uns quants dies després d'haver oït aquella missa, vaig enviar una carta a Mossèn Geis felicitant-lo i donant-li les gràcies per aquell present de cap d'any que fou la seva homilia. I ara he tingut el goig i el consol de saber que, entre els papers que tenia a mè en un calaix del seu escriptori, encara hi havia aquella carta. Devia haver estat content, de rebre-la...

(1) "El nostre pa de cada festa". 200 pag. Col.lecció "Biblioteca Quadern".

s'havia format en el Seminari d'aquella ciutat i en contacte directe d'elements eclesiàstics i literaris que donaren relleu a les inquietuds d'aquell temps: mossèn Joan Freixes, Xavier Carbó, Lluís G. Pla, Francesc Gai i d'altres. Arrelat a la nostra ciutat i en el cor del poble solia dir que era un gironí de Sabadell.

Els trets sensibles de la seva personalitat, com esmentàvem, eren el sacerdoti, el servei a la comunitat de fe de la parròquia i, sens dubte, d'altres parròquies sempre que fos necessari. Del sacerdoti en féu un veritable apostolat: celebrar l'Eucaristia, administrar sagraments, predicar. El sacerdoti viscut vint-i-quatre hores cada dia. A la vegada, feia sentir la seva presència sensible en els fets de més relleu de la parròquia i fora d'ella. No mancava mai, en un esdeveniment familiar, el seu breu íntim poema com una presència de la seva paraula i del seu esperit.

Com a músic i compositor, fou evidentíssima la seva destresa en aquest art. L'orgue, per a ell, no tenia secrets: el féu pregar, sentir, exultar en tota avinentesa com una continuïtat del seu esperit selectíssim. A la vegada, aplegador del cançoner popular, compositor de "Goigs", amb aquella pulcritud harmònica i idiomàtica, de cosa ben feta. I un fervorós, alhora, del cant gregorià.

Més encara: la seva finíssima sensibilitat de poeta. No era, si es vol, un fort poeta però sí un íntim recreador del nostre idioma, un artífex del bell mot, com d'una font d'aigua transparent i fresca. D'aquí el guardó del seu mestratge en Gai Saber. Tota la seva obra lírica, musical, sacerdotal forma com un culte i un tríptic o trinitat en unitat d'aquest home tot d'una peça i que deia entre nosaltres el rastre benivolent de la profunditat de la seva fe.

Mossèn Camil Geis

per Pere Ribot

La mort de mossèn Camil Geis deixa un buit sensible a Sabadell, car era, de fet, una institució. Hi arribà l'any 1929, vencedor d'unes oposicions d'organista. Fill del Pont Major de Girona s'identificà amb la nostra ciutat des de la parròquia de Sant Feliu. Venia fornit amb un doblat bagatge: el de sacerdot, músic i compositor i poeta. Els elements sensibles de Sabadell intuïen que

els venia, com plogut del cel, unes valors molt positives en la persona de mossèn Geis. Entre d'altres, el qui copsà la seva sensibilitat fou el Dr. Lluís Carreras, autoritat indiscutible i mentor de l'esperit catòlic de Catalunya. S'inicià un contacte assidu entre ambdós. I mossèn Camil trobà un coixí, un contrafort humà i espiritual en l'enyorament que pugués sentir de Girona, on

